

“ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ !,,

ΚΩΜΩΔΙΑ

3210

Πρωτότυπος και Μονόπρακτος

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΜΑΪΔΟΥ

ΙΣΤΑΝΠΟΥΛ

1935

Τύλ. Μαΐδου

Δὲν μ' ἰδέσθουν τὰ κενὰ καὶ σὰς βάζ' ἀκροστοιχίδας
ποῦ θὰ τὰς διαβάσῃ, ξέρω, καὶ αὐτὸς ὁ κύρ Κρομμύδας

Ἐνεκα σοῦ εἷς πόλεμος
Λησμονηθεῖς πλὴν ὑμνηθεῖς
Ἐνῶ ἐγὼ τραυματισθεῖς
Νὰ μείνω μὲ τὸ τραῦμα
Ἡσυχος! θάνατι θαῦμα.

Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ,
Ἄν ἴσως θὰ θελήσῃς
Λαμπάδας γάμου νὰ ἰδῆς
Λουλούδια ποῦ ἡ φύσις
Ἰσως γιὰ σένα τ' ἄπλασε
Ὅτε σὲ εἶδε πρῶτον
Ποτίσσα μ' ἄρώματα
Ἡδύπνοα κ' ἐρώτων.

Ὅταν ὁ Θεὸς φροντίξῃ
ὑπὲρ τῆς εὐημερίας
Ῥοδοστόλιστος δ' αὐγῆ
Ἀναστήνῃ γοητείας
Νεαρά μου δοκιμάζω
Ἰσην, ὅταν σ' ὀνομάζω
Ἄπειρον εὐδαιμονίαν.

Γέφυρα τῆς εὐτυχίας	Ἰσως μὲ θέλῃς καὶ ἐμὲ
Ἐπόθησα νὰ γείνω	Ὡραῖον, σὰν ἐσένα
Ῥοσαύτως δὲ κατακτητῆς	Ἄν ὅμως εἶν' ἀδύνατον
Ῥωμαντικὸς νὰ μείνω	Ν' ἀφίσῃς μπερδεμένα
Γιὰ τὴν δική σου τὴν καρδιά	Νὰ ζήσουν πνεῦμα κ' ὄ-
Ἴνα τὴν οἴψω στὴ χαρὰ	[μορφιά
Ὅταν θὰ τὴν δεσμεύσω	Ἢδη τὰ ζηλευμένα
Σ' ἐρωτικῇ παραφορᾷ.	Σὲ αἰωνία συντροφιά.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ἔμπορος	ΓΙΑΝΝΗΣ ὑπηρέτης
ΒΑΣΙΛΙΚΗ σύζυγός του	ΜΑΔΑΜ ΚΑΡΦΟΝΗ φίλη
ΘΑΛΕΙΑ θυγάτηρ των	τῆς Λουζουδάκη
ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗ φίλη των	ΚΙΜΩΝ συγγενῆς τῆς
ΔΑΦΝΗ ὑπηρέτρια	ΠΛΑΤΩΝ θεῖός του

Ἐποχὴ σύγχρονος

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα κλ. καὶ
ἐκτιτρωθεν θύρῃ ἢ μὲν μία ἄγει πρὸς τὰ ἄνω, αἱ ἄλλα
πρὸς τὰ κάτω· μαγειρεῖον καὶ ἐξώθυρον.

ΣΚΗΝΗ 1

ΒΑΣΙΛΙΚΗ καὶ ΘΑΛΕΙΑ

Β. Αἶ, καὶ πῶς τὰ πέρασες εἰς τὴν θεῖαν σου
ἀγαπητὴ κόρη;

Θ. Πολὺ ὥραϊα! μητερίτσα μου, (γελῶσσ) ἔκαμα
μάλιστα καὶ μίαν κατάκτησιν ἀστραπιαίως!

Β. Κατάκτησιν ἀστραπιαίως! ὄχι κεραυνοβόλον!
γιὰ λέγε τὴν λοιπὸν νὰ τὴν ξεῖρω κ' ἐγώ.

Θ. Ἐγνωρίσθην εἰς τὰ μπάνια μὲ μίαν δακτυ-
λογράφον ἀρκετὰ μορφωμένην ἣτις εἶχε κάποιον
συγγενῆ τῆς νέον . . .

Β. Αἶ, καὶ θὰ ἦτο ἀστεῖον, ἂν καὶ φυσικόν, νὰ
τὸν ἐρωτεύθῃς!

Θ. Μὴ βιάζεσθε δά! Μὲ ἠρώτησεν οὗτος, ὅταν
συνηγηθήμεν εἰς τὸν περίπατον, διὰ τὸ οἰκογε-
νειακόν μου ὄνομα νὰ σὰς πῶ τὸ ἀπέκρυψα. Τὸν

εἶπα λοιπὸν ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι δακτυλογράφος καὶ κόρη ὑπαλλήλου.

Β. Πρὸς τί ἢ μετριοφροσύνη αὐτή! Ἔπειτα ἐκείνος εἰς ποίαν κοινωνικὴν τάξιν ἀνῆκεν;

Θ. Μὲ εἶπεν ὅτι εἶναι ἀντιπρόσωπος διαφόρων σημαϊνόντων ἐργοστασίων.

Β. Ἀοριστίας.

Θ. (γελῶσα) Καὶ ὅτι θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχῆς ὅταν θὰ βελτιώσῃ κατὰ πολὺ τὴν κοινωνικὴν μεν θέσιν καὶ γὰρ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ συνητηθημεν ἐκ συμπτώσεως τρεῖς φορὰς ἀκόμη καὶ ἀπεχωρίσθημεν διὰ νὰ συναντηθῶμεν μετὰ 15 ἡμέρας ὅταν θὰ ὑπάγω πάλιν εἰς τὴν θείαν.

Β. (σχωπτικῶς) Δεν εἶναι παράδοξον νὰ σ' ὀρ-
κίσθῃ καὶ πίστιν αἰωνίαν.

Θ. Ὅχι δὲ τόσο! Ἀλλά, μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ πτώχειμμου εἶναι δι' αὐτὸν προτέρημα καὶ ὅτι μετὰ 15 ἡμέρας θὰ εἶναι ἀκριβῆς εἰς τὴν συνέντευξιν διὰ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον ἂν καὶ ἔμεινε κατα-
γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὀλιγοχρόνιαν αὐτὴν γνωριμίαν.

Α. Νέος ἀγνώστου προελεύσεως. Ἄκουσον ἀγα-
πητὴ κόρη. Σήμερον ξεύρεις, ἐορτάζει ὁ πατήρ σου καὶ ἐνδέχεται νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ κάποιος τὸν ὅποιον μῆς συσταίνει ἡ φίλη μας Λουλουδάκη. Νίξες εὐ-
κταστάτου καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Θὰ τὸν ἴδω-
μεν καὶ ἀναλόγως τῶν ἐντυπώσεών μας θὰ κανο-
νίσωμεν τὰ μέλλοντα. Εἶσαι σύμφωνος;

Θ. Διατὶ ὄχι, ὅταν θὰ τὸν θεωρήσω κατάλληλον
δὲ τὴν οἰκογένειάν μας.

Β. Ὡστε ἡ γνωριμία τοῦ χωριοῦ δὲν θὰ σὲ ἐπι-
ρεάσῃ ποσῶς.

Θ. Καθόλου, ἀρκεῖ νὰ συμπαθῆσω τὸν συστη-
θησόμενον.

Β. Ξεύρεις, ἡ κ. Λουλουδάκη εἶναι φίλη μας ἐπιστηθία καὶ ἠμπορεῖ νὰ γνωρίξῃ καλῶς τὸ ἄτο-
μον, καὶ ἡ ἐκλογή της νὰ εἶναι ἐπιτυχημένη.

Θ. Ὡπως τὸ κρίνεται εὐλογον, ἀγαπητὴ μῆτιρ.

Β. Μόνον νὰ φωνάξω τὴν Δάφνη νὰ καθαρίσῃ
καλὰ τὴν αἴθουσάν μας (φωνάζει) Δάφνη, Δάφνη.

Δ. (ἐμφανιζομένη) Τί ἀγαπάτε, Μαδάμ;

Β. Σὲ παρακαλῶ ὅσον τὸ δυνατόν σήμερον ὅλα
νὰ εἶναι καθαρὰ. Ξεύρεις σήμερον ἐορτάζει ὁ σύ-
ζυγός μου καὶ ἐτομένως θὰ μᾶς ἔλθουν ἐπισκέπται.

Δ. Θὰ τὰ κάμω ὅλα θάλασσ. καθζέφτη, μαδάμ.

Β. Νὰ σὲ διῶ (πρὸς τὴν Θ.) Ὑπάγωμεν, κόρη
μου, εἰς τὸ καλλυντήριο διὰ νὰ εἴμεθα παρου-
σιάσιμοι (ἀνέρχονται).

ΣΚΗΝΗ 2

ΔΑΦΝΗ ΚΙΤΟΠΛΙΝ ΓΙΑΝΝΗΣ

Δ. (ξεσκονίζουσα) Κουμάτι ἔλειψε νὰ τις πῶ
θάλασσα! ὁ παληὸς ὁ Μουσιούς μου μοῦ τῶλεγε
Μοῦ τᾶκανες πάλε θάλασσα! ὁ καῦμένος κ' ἐγὼ τὸ
συνήθισα καὶ τὸ λέω. Αὐταῖς τώρα πᾶνε γὰρ τὸν
μπατανᾶ. Χεῖλια, φρύδια, μάτια καὶ τὰ ρέστα. Τώρα
αὐτὰ ἔχουν πέρασι. Εἶναι τῆς μόδας (εἰσέρχεται ὁ
Γιάννης) Ἐμεῖς οἱ κακομοῖρες οἱ δοῦλες δοῦλιὰ
μπαμπάμ.

Γ. Τί φκιάνεις, πάλε ξεσκονίσματα ἔχεις;

Δ. Βέβαια δουλιὰ, ὄχι σὰν κ' ἔσένα πού κηνυγᾶς τίς σουρουλοῦδες, ἄν καὶ χάφτης μυῖγες, καὶ μάλιστα ἐκείνην τὴν ξανθιά.

Γ. Γι' αὐτὸ εἶσαι φουρκισμένη!

Δ. Νᾶταν καλλίτερή μου στὸ διάολο; καὶ βέβαια θᾶμαι φουρκισμένη.

Γ. Μὰ τζιγέρι μου, γιατί νὰ χαλᾶς τὸ αἷμά σου!

Δ. Σὲ εἶπα πῶς ἐκείνηνα δὲν θέλω νὰ τὴν μιλᾶς.

Γ. Μὰ μὲ τὰ σωστά σου! ἀφοῦ τὴν κοροϊδεύω. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα;

Δ. Τὴν κοροϊδεύεις, αἱ! Ποιὰνα τὰ λὲς αὐτά. Ἐμένα πῶφαγα τὴν σοῦπα μὲ τὴ χουλιάρα;

Γ. Ἄμ τί ἤθελες νὰ τὴν φᾶς μὲ τὸν κουβᾶ!

Δ. Ἄφς αὐτό, σὲ μένα δὲν περνοῦνε.

Γ. Ουφ καῦμένη! τὸν ψύλλο τὸν βλέπεις γιὰ λεοντάρι.

Δ. Βέβαια, δὲν σὲ συμφέρει νὰ στὰ λέω.

Γ. Μὰ γιατί νὰ χάνης ἄδικα τὰ λόγια σου! Νὰ συνηθίσῃς στὴν οἰκονομία.

Δ. Νά, καὶ κοροϊδίες! Μὰ ἔνια σου ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ κάμω σὰν παραφουρκιστῶ.

Γ. Θὰ πέση; σὲ κανένα πηγάδι!

Δ. Ὅρσε! πού θὰ πέσω σὲ πηγάδι.

Γ. Μπορεῖ νὰ σ' ἀρέσῃ τὸ Σαράη-Μπουρνοῦ.

Δ. Νὰ φᾶς τὴ γλῶσσά σου.

Γ. Πῶς θὰ μπορῶ τότε νὰ σὲ κουβεντιάζω!

Δ. Θὰ μάθης νὰ παίξῃς παντομίμα. Ὅτι ξεύρη κανεῖς καλὸ εἶναι.

Γ. Τότε δά, θὰ φουρκιστῆς περισσότερο καὶ ἴσως πᾶς νὰ κρεμαστῆς.

Δ. Τὴν κακὴ σου! Θὰ δγιῆς τί θὰ κάμω (ιδίᾳ) Θὰ τὸν κάμω τώρα μαρούτι.

Γ. Αὐτὸ τὸ κρέμασμα βλέπω τὸ σκέπτεσαι.

Δ. Αὐτὸ θὰ τὸ κάμῃς ἐσὺ πού τὸ συλλογίστηκες.

Γ. Ἐμένα δὲν θὰ μ' ἀφίση ἢ μιὰ κι' ἄλλη.

Δ. Ἐτσι αἱ, μουσιου ἀεροχάφτη! Τότε κι' ἐγὼ θὰ πάγω ναῦρω τὸν παληό μου Μουσιου πού μοῦλεγε νὰ τὸν πάρω γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσω ἅμα τὰ τινάξῃ.

Γ. Θὰ σὲ παρασημοφορήσω τότε μ' ἕνα σκόρδο.

Δ. Ἐσὺ λέγε. Εἶναι γέρος καὶ ἅμα τὰ τινάξῃ καὶ μείνω χήρα, θὰ τὸν φουσῶ κιόλας . .

Γ. Νὰ μὴν τὸν φουσᾶς γιατί μπορεῖ ν' ἀναστηθῇ!

Δ. Κοροϊδεύε. Μὴ φοβᾶσαι δὲν ἀναστήνεται. Τότε βλέπουμε.

Γ. Τότε, σὰ φουσᾶς καὶ ξεφουσᾶς ἴσια γιὰ τὸ φρενοκομεῖο!

Δ. Φρενοκομεῖο αἱ, Ζηλιάρη! Θὰ τὸ διοῦμε.

Γ. Μὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ κάμω. Θὰ πάρω τὴν Μαδμ Θεόξυνη πού ἔχει καὶ δὲν ξέρει τί ἔχει!

Δ. (μὲ θυμὸν) Τὴν κακὴ σου, αὐτὴν τὴν παληόγορα!

Γ. Παληόγορα, μὰ θὰ τὸ βάλλω στραβά, πιρρο

Δ. Ἐτσι μοῦρχεται νὰ σὲ πνίξω!

Γ. (ιδίᾳ) Καλὰ σ' ἔχω. μεγ. Τότε, μάτια μου γκέλ κεφίμ γκέλ, φαοδιὰ τὰ καλαματιανά!

Δ. Θὰ πγιῶ τὸ αἷμά σου, κακόμοιρε!

Γ. Είναι χαλασμένο απ'τή φασουλάδα. Νὰ στὸ κἀνω χάπια;

Δ. Νὰ χαθῆς, νὰ μὴ σὲ ἴδουὶν τὰ μάτια μου!

Γ. (ἀφελῶς) Σφάλματα.

Δ. Ἄ, τὸν ἀναίσθητο! Ἐσὺ σήμερα πολαβώθηκες. Ἄς φύγω γιατίι τώρα μπορεῖ νᾶοτη ὁ Μουσιουῖς πού δὲ θέλει κουβέντες καὶ πιὸς τὸν ἀκούει (φεύγει).

Γ. (μόνος) Τὴν παρούτσια! Σήμερα γιορτάζει ὁ Μουσιουῖς, μὰ θοροῶ πῶς τὴν ὀνομασία του τὴν κλώτισε γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγουν ψιλᾶ (ἀφίνων ἐπὶ τῆς τροπέξης ἀπόδειξιν πληρωμῆς). Ἄμα ἔρτη θὰ τὴν δγιῆ, ἄς τοῦ δίνω τώρα (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3

ΑΝΤΩΝΙΟΣ κρητὸν ποτήριον καὶ ἡ ἄλην ζύθου
κατόπιν ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Αντ. (εἰσερχόμενος βλέπει τὸ ἔντυπον) Ὁραῖα, ἡ ἀπόδειξις τῆς πληρωμῆς τῆς ἐφημερίδος. Αὐτὸ καλὰ τὸ ἐσκέφθην. Μ'αὐτὴν τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν πρέπει ν'ἀποφεύγω τὰ περιττὰ ἔξοδα. Πέρονω ἡσυχα ἡσυχα καὶ τὸ καθαρτικόν μου καὶ ἔτσι ἡσυχάζω (εἰσέρχεται ἡ Βασιλική).

Β. Κᾶτι σὲ βλέπω ἀπεριποίητον!

Α. Ἀπεριποίητον! ὁ λογος ὅτι τὸ ἐθεώρησα περιττὸν καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μείνης εὐχαριστημένη καὶ σὺ μ'αὐτὸ πού ἐσκέφθην.

Β. Θᾶναι κᾶτι καλὸν βέβαια, γιὰ λέγετο.

Α. Ἐδημοσίευσα χθὲς εἰς τὴν ἐφημερίδα ὅτι

δὲν δέχομαι ἐπισκέψεις ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ μου καὶ πιστεύω νὰ εἶμαι ἡσυχος σήμερον.

Β. Ἀληθῶς, μὲ τὰ σαστά σου τὸ ἐδημοσίευσες!

Α. Μὰ βέβαια, ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις.

Β. Ἄχ Θεέ μου, θὰ κρεπάρω!

Α. Στάσου δά! Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. (σοβαρῶς) Σεῖς αἱ γυναῖκες δὲν ἐννοεῖτε τί θὰ πῆ οἰκονομικὴ κρίσις.

Β. Παῦσε, παῦσε σὲ παρακαλῶ.

Α. Μὰ πρὸς Θεοῦ γιατίι κόρωσες τόσον!

Β. Διατί! Πῶς θὰ ἀποκαταστήσωμεν τότε τὸ κορίτσι μας ὅταν θὰ παύσωμεν νὰ ἔχωμεν οἰκογενειακὰς σχέσεις μὲ γνωστοὺς;

Α. Μετὰ τὴν κρίσιν ἐπαναρχίζομεν.

Β. Καὶ τί εἶναι αὐτό, τροὺπ-μπῶλ πού λέγει ἡ Λάφνη! ἔπειτα ἀφοῦ γείνομεν γελοῖοι εἰς ὅλους.

Α. Ἀγαπητή, αὐτοὶ θὰ γελοῦν εἰς βάρος μας καὶ ἡμεῖς εἰς βάρος των καὶ ἔτσι ἐρχόμεθα εἰς τὸν αὐτὸν παρονομαστήν.

Β. Δὲν·συνεννοῦμεθα διόλου, ἀγαπητέ. Ἐπειτα, ἂν οἱ φίλοι δὲν ἀναγνώσουν τὴν ἐφημερίδα καὶ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, θὰ τοὺς ἀποπέμψωμεν!

Α. Ἄ, ὄχι βέβαια! ἀλλά, θὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν (σκωπτικῶς) ἀνεπισήμως. Καὶ μάλιστα σήμερον ἠθέλον νὰ πάρω καθάρσιον.

Β. Μὴ χειρότερα, καθάρσιον!

Α. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ βέβαια, καὶ ἰδοὺ αὐτό. Τὸ ἀφίνω δι'αὔριον, δὲν πειράζει

Β. Ἀλλοίμονον!

A. (άνοίγων τὴν φυάλην τοῦ ζύθου πληροῖ τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον ρετσινόλαδον) κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τὸ πιῶ εὐκολώτερον.

B. Δὲν εἶπες ὅτι θὰ τὸ ἀναβάλλῃς δι' αὔριον;

A. Ἔχεις δίκαιον. Τὸ σκεπάζω καὶ αὔριον τὸ πρῶτὸν τὸ καταβροχθίζω.

B. Κοντεύεις νὰ μὲ σκάσῃς ἀγαπητέ.

A. Ἄφοῦ σὲ εἶπα δὲν πειράζει.

B. Ὅταν θὰ σκάσω!

A. Ἄ, ὄχι δά! Ἐννοῶ διὰ τὸ καθάρισον.

B. Συζυγικὴ τουφερότης! (παρατηροῦσα τὸ ἐκκρεμές), Εἶναι 13 ὥρ. εἰς τὰς 14 ἐνδεχόμενον νὰ μᾶς ἔλθουν ἡ κυρία Λουλουδάκη μὲ κάποιαν κυρίαν Καρφόνην, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ πλησίον συγγενὴς μὲ τὸν ὑποψήφιον ποῦ μᾶς συστήνει ἡ κυρία Λουλουδάκη.

A. Ὡστε διὰ σήμερον ἀπεφασίσθη ἡ συνεννόησις;

B. Ἐνεκα τῆς ἐορτῆς σου εἶναι κατάλληλος ἡ περίστασις.

A. Ὡστε ἡ πληρωμὴ εἰς τὴν ἐφημερίδα ἔκαμε φτερά, πέταξε στὴν περίστασι.

B. Θὰ φοβήθηκε τὸ ρετσινόλαδο. (πλησιάζουσα πρὸς τὸ παράθυρον) Μακρὰν φαίνονται 2 κυρία ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἐνδεχόμενον νὰ εἶναι αὐταί;

A. Διάβολε φασαρία.

B. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμασθῶ (φεύγει).

A. (φωνάζων) Δάφνη, Δάφνη.

ΣΚΗΝΗ 4

ἌΝΤΩΝΙΟΣ, ΔΑΦΝΗ

Δ. (ἐμβαίνουσα) Τι ἀγαπᾶτε;

A. Θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ τώρα ἴσως ἡ κυρία Λουλουδάκη καὶ ἡ κυρία Καρφόνη.

Δ. (ἔκπληκτος) Ἡ κυρία καρφόνει!

A. Μάλιστα, καὶ στάσου μιὰ στιγμὴ ἕως ὅτου κατοβῇ ἡ κυρία σου.

Δ. Ἡ κυρία καρφόνει εἶπατε!

A. Μάλιστα, κουφίζεις;

Δ. Λάθος ἔχετε, ἡ κυρία βάφεται.

A. Βάφεται!

Δ. (συνεσταλμένως) Δηλαδὴ μπαταναδιάζεται, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ! σουβατίζεται.

A. Καϋμένη, πολὺ ἄξεστη εἶσαι!

Δ. Τί δηλαδὴ θέλω ξίσιμο!

A. Σιωπὴ ἀνόητη. καὶ δὲν ξέρεις τί λές!

Δ. Μά, Μουσιοῦ, ξέρω, ἀφοῦ τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

A. Βούβα λοιπόν! Ἐγὼ σὲ ὁμιλῶ διὰ τὴν κυρία Καρφόνη!

Δ. Γιατί ἡ κυρία καρφόνει! Μὰ δὲν καρφόνει, Μουσιοῦ, πουδραρίζεται, βάφει χεῖλια, μάτια καὶ...

A. Ζῶον ποῦ δὲν καταλαβαίνεις τί σὲ λέγω! (κτυπῶν τὸν πόδα) Ἡ κυρία ὀνομάζεται ἔτσι.

Δ. (ἀφηρημένως) Ἡ κυρία ντροπιάζεται ἔτσι! Ἐγὼ τί φταίω! Ἐσεῖς μὲ ρωτᾶτε, ἔπειτα δὲν εἶνε ἐδῶ κανεὶς ξένος.

Α. Βρὲ πήγανε στὸ διάβολο ζῶον, κουφόξυλο!

Δ. Πᾶ, τί παθαίνετε, Μουσιουῦ!

Α. Πάξις! Τόσην ὥρα δὲν μπόρεσα νὰ σὲ δώσω νὰ καταλάβης ἓνα ἀπλούστατο πράγμα. Ἄμε στὸ διάβολο ζῶον!

Δ. (μετὰ πείσματος) Πηγαίνετε τότε μόνος σας νὰ δγῆτε.

Α. Στὸ διάβολο!

Δ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη. Στὴν κυρία σας. ἰδία Φυσικά ἅμα βαφῆ γίνεται σὰ διάβολος.

Α. ἰδία Τί διαβολοεπίθετο εἶνε κι' αὐτό. Κι' αὐτὴ ἔχει λίγο δίκηο, μεγ. Καλά, καλά, ἔχε τὸ νοῦ σου ἅμα παρουσιασθοῦν αἱ κυρίαὶ αὗται νὰ τὰς κρατήσης συντροφιὰ ἕως ὅτου καταβῆ ἡ Μαδάμ.

Δ. Θᾶναι πολλὲς κυρίαὶ;

Α. (μὲ θυμὸν) Καμμιά δουζίνα, ζῶον!

Δ. ἰδία Μιὰ δουζίνα! Θᾶχω τράβαλα πάλε.

Α. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἀγορὰ καὶ θὰ ἐπιστρέψω ταχέως. Αὐτὸ τὸ ποτήρι μὲ τὴν φιάλη νὰ τὸ μεταφέρῃς εἰς τὴν τραπεζαρία (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5

Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου ὁ Γιάννης

ΔΗΦΝΗ, ΓΙΑΝΝΗΣ

Δ. Ὁ Μουσιουῦς ἔχασε τὸν ποίσοιλα Μιὰ δουζίνα κυρίες, οὔτε τσίροι νάταν. Μὰ θαρρῶ θὰ θύμωσε γιὰσὶ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Τὸ βάψιμο τώρα εἶναι τῆς μόδας καὶ ὁ Μουσιουῦς τὸ λέει κάρφωμα σὰ σολόνια θὰ τὸ λένε ἔτσι. Ἡ κυρία καρφώνει

μοῦπε. Ἐπειδὴ τὸ χτυποῦνε στὸ πρόσωπο φαίνεται. Ὡς τόσο σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν ἀρέσεται τὰ βαψίματα.

Γ. Γι' αὐτὸ καὶ σὺ δὲν βάφεσαι;

Δ. Καρφόνεσαι νὰ λές, χωριάτη.

Γ. Καρφόνεσαι; ὥστε ἐσὺ ποὺ δὲν καρφόνεσαι εἶσαι τώρα ξεκάρφωτη!

Δ. Οὔφ καῦμένε, σὰ νὰ τῶξευρες!

Γ. Λοιπὸν, ματμαζὲλ ξεκάρφωτη, ἐδῶ εἶσαι καὶ δὲν πηγες ἀκόμη στὸ γέρω σου!

Δ. Κάπου ἐσὺ φαίνεται θᾶρχεσαι ἀπ' τὴ γρηά σου!

Γ. Τὸ μάντευσες. Μὲ τράταρε μάλιστα καὶ κοινὰ ἔκτακτο!

Δ. Κάνένα φιλάκι τρυφερό!

Γ. (πονηρῶς) Τῶδωσε ἐσένα νὰ μὲ τὸ δώσης.

Δ. Μακρού! Ἐγὼ γρηαδίστηκα πράγματα δὲν πέρνω.

Γ. (ἰδὼν τὸ ποτήριον μὲ τὸν ζῆθον) Χούμ, ἐσὺ ἐδῶ ἔχεις μπίρα (λαμβάνει τὸ ποτήριον).

Δ. Ἄφσ' αὐτό! (προσπαθοῦσα νὰ τὸ ἀποσπάσῃ)

Γ. Στὴν ὑγειὰ τοῦ γέρου (τὸ ροφᾷ ἀπνευστί) Ουφ, οὔφ βρώμα!

Δ. Τί ἔκαμες!

Γ. Ρετσινόλαδο νὰ πάρ' ὁ διάβολος! Πάνω μπίρα καὶ κάτω... τί διάβολο νὰ κάνω τώρα!

Δ. Τρέχα τώρα ἴσια στὴ γρηά!

Γ. Κακοῦργα, τί μοῦκαμες!

Δ. Στὴν ὑγειὰ τοῦ γέρου!

Γ. Βρὲ ποὺ νὰ τὸν φᾶς ψητό!

Δ. Ένα κονιάκ τώρα απ'τή γρηά φίνο!

Γ Διαβολόκορμo ι Θα τ'όπερνες σύ;

Δ. Ό Μουσιουῖς τὸ ετοίμασε για τὸν ἑαυτὸν του, φαίνεται.

Γ. Καὶ δὲν μοῦ τ'όλεγες!

Δ. Έγὼ δὲν εἶχα χαμπάρι τί εἶναι. Ἀρχήτερα μὲ εἶπε νὰ τὸ κουβαλήσω στὴν Τραπεζαρία, μὰ σύ, πὶὸ προκομένος, τὸ κουβάλησες στὴν παραγδαρμένη σου.

Γ. Δὲν τ'όξευρες λοιπόν;

Δ. Όχι βέβαια. Μπορεῖ ὁμως νὰ σὲ κάμη καλό.

Γ. (ἀνησυχῶς) Καλό, τί καλό θὰ μὲ κάμει! Ἄν πάθω τίποτα καράβι ναῦσης.

Δ. Ἄϊτε, φοβιτσιάρη! (δηκτικῶς) ἡ γρηά Θεόξυνη νὰν καλά, πὸν σὲ πῆρε τὰ μυιλᾶ.

Γ. Μιὰ μέρα κ' οἱ δυό σας.

Δ. Έγὼ τί φταίω ι ἡ γρηά πὸν σ'ἔμαθε νὰ πίνης. Τώρα, τρέξε νὰ πάρης ὄλλη δόσι νὰ μὴ θυμώση ὁ Μουσιουῖς πὸν θὰ τὸ πάρη αὔριο πρωὶ ἴσως.

Γ. Ἄχ, ἡ κοιλιά μου, ἂν πάθω καμμιά δουλιὰ στὸ δρόμο!

Δ. Ἄν θέλης πάγω ἐγὼ.

Γ. Πήγαινε, μὰ νὰ μὴν εὔσης στὸ δρόμο τὸν γέρω σου καὶ πιάσης ψιλῆ κουβέντα!

Δ. Ἄφς τὸ γέρω ἴδες μάνι. μάνι, τί σ'ἔκαμε!

Γ. Καὶ σὺ ἄφς τὰ λόγια καὶ τὴ γρηά.

Δ. Νομίζεις πὸν σὲ μοιάζω (λαμβάνει τὸ ποτήριον) δὲν ἄφισες σταλιά. Ἡ μαδάμ εἶναι ἀπάνω μὴν τὴν φωνάξης ἂν θὰ ἔλθουν μουσαφισαῖοι. Ἐκείνη θὰ καταβῆ ἅμα τοὺς νιώση.

Γ. Καλά, καλά, ἐσὺ τράβα καὶ μὴν ἀργῆς.

Δ. Θα κλείσω καὶ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας νὰ μὴν μποῦνε γάτες.

Γ. Καλά καλά, τράβα πηγαινέ.

Δ. Κτύταξε, ἂν γουρογουρίζῃ ἡ κοιλιά σου νὰ θυμηθῆς τὴ γρηά σου, τὴν τζιλβελου.

Γ. Μωρὲ πήγαινε στὸ διάβολο μὲ τὴ γρηά μαζί!

Δ. Έσὺ πὸν θυμῆθηκε τὸ γέρω!

Γ. Ἄϊτε, ζουλιαρόγατα, τράβα, πὸν ἀρχίσω τὴ φασαρία.

Δ. Έγὼ ζουλιαρόγατα ι Μὰ ἐσὺ πὸν φαντάχτηκες πὸν θὰ τὸ βάλης στραβᾶ.

Γ. (ἀνυπομονῶν) Μωρὲ θὰ πηγαινῆς, γιὰ!

Δ. Νί, νὰ ἔφυγα. Μὴ ξεχνᾶς ἂν ἔοτουν μουσαφισαῖοι νὰ τοὺς πιάσης στα λόγια, ὅσο πὸν νὰ καταβῆ ἡ μαδάμ ἢ ἡ ματμαζέλ (φεύγει).

Γ. Γκρεμίλα λοιπόν!

ΣΚΗΝΗ 6

ΓΙΑΝΝΗΣ, ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗ, ΚΑΡΦΟΝΗ, ΘΑΛΕΙΑ καὶ λοιποὶ

Γ. (μόνος) Ἡ κοιλιά μου ἀρχίζει νὰ μὲ τηλεφωνῆ Ἄλλο ἄλλο, - Ἐτοιμάσου! - (ἐξαπλάττει ἐπὶ τοῦ καναπέ) Ἄκουῖς ἐκεῖ νὰ πῶ ρετσίνολαδο! ἐπάνω μπῖρα καὶ κάτω βρώμα! (ἐγειρόμενος) Κάποιος ἀναβαίνει (εἰσέρχεται ἡ Λουλ. καὶ ἡ Καρφ.)

Λουλ. Ἡ κυρία Βασιλική;

Γ. Μιὰ στιγμῆ, κυρίες μου, τώρα θὰ καταβῆ.

Δ. Θα εἰσθε ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος ἴσως;

Γ. (πομποδῶς) Παντοῦ ἀνακατώνουμαι κυρίες μου.

Κ. Θὰ εἶσθε ὁ φροντιστὴς ἴσως τῆς οἰκογενείας;

Γ. Μάλιστα, μάλιστα, (ἀφηρημένως) Τὸ τηλέφωνο
ιδία πῆρε δρόμο ἀγριεύει...

Καρφ. Θὰ τηλεφωνήσετε!

Γ. Ὁχι, ὄχι μόνον ἤθελα μιὰ στιγμὴ... .

Κ. τῆ Λ. Φαίνεται πεταχτὸς νέος.

Γ. (πλησιάζων τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου) Πε-
ταχτὸς, (ἀφηρημένως) μὰ μὲ τὰ πεταχτὰ... τὰπαθα
(προσπαθεῖ νὰ ἀνοίξῃ) ἀδύνατον θάναι ἀμπαρω-
μένη καὶ τὸ τηλέφωνο εἶνε εἰς ἐνέργεια, τώρα!

Λουλ. Τί παθαίνεις παλληκάρι μου;

Γ. Κάτι, μαδάμ.

Κ. Δηλαδή σὰν τί;

Γ. ἰδία Νὰ ὦρα γιὰ κεχαγιαλίκι! μεγ. Δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ σᾶς εἶπω τί τρέχει.

Λ. Δὲν πειράζει, εἶπε τί σὲ συμβαίνει, τί τρέχει;

Γ. Ἀκόμη δὲν τρέχει, μὰ θὰ τρέξῃ.

Κ. Σὰν τί; Περίεργον!

Γ. Ἄχ αὐτὴ ἡ Δάφνη τί μ'ἔκαμε!

Λ. Μήπως τὴν ἔβρασες καὶ τὴν ἔπιες!

Γ. Τί λέτε μαδάμ, ὀλάκερη ἀρκοῦδα θὰ βχάσω!

Λ. Ἀρκοῦδα! (εἰσέρχεται ἡ Θάλεια)

Θ. Καλῶς ὠρίσατε! (τῷ Γιάννη) Τί κάμνεις ἐκεῖ

Γιάννη;

Γ. ἰδία Βάστα Γιάννη, βάστα μεγ. Τίποτα τί-
ποτα, προσπαθῶ νὰ ἀνοίξω αὐτὴν τὴν πόρτα.

Θ. Μὰ σὲ βλέπω νὰ ἀναβοκαταιβάξῃς τὰ πο-
δάκια σου, Χορεύεις!

Γ. (ἀφηρημένως) Τὰ πι δάρια! δὲν τᾶδα.

Θ. Δὲν τὰ εἶδες!

Γ. (συνερχόμενος) Νὰ νά, πρόβες ματμαζέλ.

Θ. Πρόβες!

Γ. (προσπαθῶν) Πρόβες ν' ἀνοίξω...

Θ. Μὰ ἐσὺ κάτι ἄλλο παθαίνεις.

Λ. Καὶ ἡμεῖς κάτι ὑποψιαζόμεθα.

Γ. ἰδία Ἄϊτε δὸς τὸν κόσμο νὰ καταλάβῃ μεγ
Ἄχ ματμαζέλ, εἶμαι σὲ ἐνδιαφέρουσα κατάστασι!

Θ. (ἐκσποῦν εἰς γέλωτας) Τί λὲς ἀνόητε!

Γ. Νάτα! Πῶς ἀλλιῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ! Σ'ἐνδια-
φέρουσα. Πῆρα κατὰ λάθος... (φωνάζων διὰ τῆς
κλειδαρότρουπα) Δάφνη, Δάφνη.

Δ. (κάτωθεν) Τώρα, τώρα, βούβα.

Γ. Κάμε γλίγωρα.

Δ. Τώρα περίμενε λιγάκι.

Γ. Τὸ βαπόρι σφυρίζει, κάμε γλίγωρα.

Δ. Ἄς ξανασφυρίξῃ, στάσου νὰ γεμίσω τὸ
ποτῆρι καὶ μὲ τὴ μπίρα.

Γ. Ἄφς τὴ μπίρα τὴν βάζω κ'ἐγώ, ἔλα.

Δ. Ἐτὸ μπορεῖ νὰ τὴν βάλῃς στοραβᾶ γιατί ἔτσι
σ'ἔμαθε ἡ γοητριά.

Γ. Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου ἔμερα ἔλα ν'ἀνοίξῃς!

Δ. Μπᾶ, δὲν ἔχω σφαλικά.

Γ. Ἐλα, γιατί οἱ μουσαφιοῖοι θὰ... τρέξε.

Λουλ. Αὐτοὶ κάτι θᾶχουν ἀναμεταξύ των! Ἡ
ὑπηρετρία ὀναμάζεται Δάφνη.

Γ. (τῇ Θάλεια) Ὁμιλήσατέ τὴν σεις γιατί ἐγὼ
πὰ ἔκαμα παιτὸς.

- Θ. (έννοήσασα) Χολέρα σ' έπιασε!
- Γ. Μαζή με την πανούκλα αυτήν.
- Θ. (κτυπῶσα την θύρα) Κάμε γρίγωρο Δάφνη!
- Δ. Τώρα, τώρα έφθασα, (άνοίγει) πῶς διάβολο μπήκε ο σύρτης!
- Γ. Μπήκε ο διάβολος μέσα σου πρώτα.
- Δ. Με τη βία φαίνεται θά σκούντησα τον σύρτη.
- Θ. 'Απόσεκτη.
- Γ. 'Ενισου και θά με τὰ πληρώσης αυτά!
- Δ. (ὀπισθεν τοῦ κατερχομένου) 'Αίτε καϋμένε νὰ ξαλαφρώσης) ἡ γοηὰ ἔχει ψιλᾶ και σὲ πληρώνει.
- Θ. Μὰ τί ἔτρεξε Δάφνη;
- Δ. Πῆρε κατὰ λάθος ρετσινόλαδο.
- Η. Ρετσινόλαδο! τοῦ παπάκι ἴσως πού ἐτοίμασε.
- Λ. 'Ο καϋμένος θά ὑπέφερε πολύ.
- Δ. 'Εγὼ ἡ κακομοίρα δὲν φταίω, θέλησα νὰ τὸν ἐμποδίσω μὰ τὸν γέλασε ἡ μπίρα και τῶδωσε μιὰ και πῆγε στὰ καταχθόνια.
- Θ. Πράγμα περαστικό. Μὲ συγχώρεῖτε νὰ εἰδοποιήσω τὴν μητέρα μου (ἀνέρχεται).
- Λουλ. 'Απ' ἐδῶ ἡ μαδὰμ Καρφόνη..
- Δ. (ἐκθαμβος τὴν διακόπτει) 'Η μαδὰμ καρφόνει, μὰ ἀφοῦ εἶναι καρφωμένη!
- Λ. Εἶναι καρφωμένη!
- Κ. (γελῶσα) Τί διάβολο με πῆρες γιὰ ταβανόξυλο!
- Δ. 'Ετσι δὲ λέτε τὸ βάψιμο!
- Λ. Ποιὸ βάψιμο!
- Δ. Καλὲ μαδὰμ τὸ κόκκινο, τὸ ἄσπρο, τὸ ..
- Κ. ἰδία Αὐτὴ χωρὶς ἄλλο θά χρωστᾶ τῆς...

- Λουλ. Μὰ τί ἔπαθες κοπίλα μου!
- Δ. 'Εγὼ τίποτα. Τὸ ρετσινόλαδο τὸ πῆρε ὁ Γιάννης, ἐκεῖνος ὁ ξελαγιασμένος τᾶπαθε.
- Καρφ. (σκωπτικῶς) 'Ὡστε ἐσὺ δὲν τὸ πῆρες;
- Δ. 'Ὁχι δά! Μήπως τὸ συνηθίζεται σεῖς;
- Λλ. Μὰ γιατί ἀνακάτωσες κόκκινο, ἄσπρο, βάψιμο!
- Δ. 'Επειδὴ δὲν βλέπω νὰ βασιῶτε οὔτε κραγιόνι οὔτε πομάδες, ποῦδιες, και σκίπτιζα πῶς ἡ μαδὰμ καρφόνει! καρφόνει τὸν ἀέρα..
- Λλ. (γελῶσα) Καρφόνει τὸν ἀέρα! (εἰσέρχεται ἡ Βασιλικὴ μετὰ τῆς Θάλειας).
- Δ. Νὰ διῆτε πῶς ἡ μαδὰμ μου εἶνε καρφωμένη!
- Β. (πρὸς τὰς κυρίας) 'Αχ με συγχωρεῖτε, σᾶς ἔκαμα νὰ περιμένετε ὀλίγον.
- Καρφ. Δὲν βλέπτει, ἄλλωστε εἶχομεν τὴν τύχην νὰ εὔρεθῶμεν πρὸ κινηματογράφου.
- Β. Κινηματογράφου!
- Θ. Κάτι συνέβη μαμά, ἄλλοτε σὺς λέγω.
- Δ. 'Εσεῖς θά καρφόνετε ἐπάνω και δὲν πῆρατε μυρωδιά.
- Β. Θὰ κάρφωνα. Τί λὲς ἀνόητη, ἐτρελλάθης!
- Θ. Μὲ τὰ σωστά σου ὀμιλεῖς Δάφνη; (εἰσέρχεται ὁ 'Αντώνιος).
- Δ. (συνεσταλμένως) Νὰ, δὲν βάζατε ἐκεῖνα τῆς μόδας ἄσπρο, κόκκινο.
- Β. Ζῶον ποῦ εἶσαι καϋμένη, πῆγαινε ἀπ' ἐδῶ!
- Α. Τί τρέχει παρακαλῶ;
- Θ. Καϋμένη Δάφνη, ἐσὺ δὲν ἦσο τόσο ἀνόητος.
- Δ. (μετὰ πείσματος) 'Ανόητος! μὰ γιατί ματ-

μαζέλ, ἀφοῦ εἶναι τῆς μόδας καὶ ὁ παπάκης σας ὁ ἴδιος σᾶς τ' ἀγοράζει (τῷ Αντ.) Ἐσεῖς τὸ πρῶτον δὲν μὲ εἶπατε πῶς ἡ μαδὰμ καρφόνη!

Α. Τὰ μυαλᾶ σου καρφόνει πού κάμανε σάλτο.

Δ. ἰδίᾳ Πάρτονα στὸ γάμο σου νὰ σὲ πῆ καὶ τοῦ χρόνου!

Καρφ. (ἐπεμβαίνουσα) Μήπως τὸ ἰδικόν μου ἐπώνυμον ἐλέχθη καὶ ἡ κόρη αὐτὴ δὲν ἠννόησε περὶ τίνος πρόκειται;

Α. Ἀκριβῶς, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν δώσω νὰ τὸ καταλάβῃ.

Λουλ. Ἄχ Θεέ μου, μήπως καὶ ἡμεῖς ἀρχήτερα δὲν τὸ πάθαμε μὲ τ' ὄνομά της!

Δ. ἰδίᾳ Αὐτοὶ ἐδῶ ὁμιλοῦν, φαίνεται, κορακιστικὰ πού δὲν τᾶμαθα.

Κ. τῇ Δ. Ἄκουσε κοπέλα μου, τὸ ἐπίθετον τοῦ Ἀμερικανοῦ συζύγου εἶναι Κόρφ, ἀλλ' αἱ γνωσταί μου φίλοι Ἑλληνίδες, τὸ ἐξελλίνησαν προσυθέσαντες τὴν κατάληξιν ὄνη.

Δ. Παράξενο, ἐμᾶς στὸ χωριὸ οἱ δασκάλοι ἔτσι λένε τοὺς γαιδάρους!

Α. Ζῶν, ἄμε χάσου λοιπόν! φθάνουν αἱ ἀνοησίαι σου.

Δ. Πάλε κ' ἐδῶ σκάλωσα;

Β. Πήγαινε νὰ φέρῃς καφέ.

Δ. Ἀμέσωξ. ἰδίᾳ Νεῖσα αὐτὸ δὲν εἶνε κορακιστικό! (φεύγει).

Αντ. Νὰ μὴ νομίσητε ὅτι ἠννόησε τίποτε!

Καρφ. Εἶνε κόρη ἀπλοϊκὴ, δὲν βλάπτει.

Αν. Εἶναι κόρη ἀπ' ἐκεῖνες πού βάζουν τὸ διάβολο μέσ' στὸ μπουκάλι.

Λουλ. Μὰ δι' ὅλας τὰς γυναῖκας σχεδὸν λέγεται αὐτό.

Αν. Πιστεύω ὅμως νὰ ὑπάρχουν κι' ἐξαιρέσεις.

Κ. Θὰ ἴδωμεν ποίαν ιδέα. θὰ ἔχη ὁ κύριος Κίμων περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ὅταν θὰ ἔλθῃ μετὰ τοῦ θείου του.

Θ. Μὲ τὸν θεῖόν του!

Λουλ. Ὅπως ἐμείναμεν σύμφωνοι.

Β. Μήπως ὁ κύριος Κίμων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν θεῖόν του;

Καρφ. Ἡ ἡλικία του ἴσως δὲν θὰ τὸν ἐπιτρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα, ἀλλ' ἴσως θὰ θελήσῃ νὰ συστήσῃ αὐτόν.

Θ. Ἄ, βέβαια, ἀλλὰ...

Β. Ἡ κόρη μου θὰ φοβεῖται ἴσως μήπως ὁ θεῖος εἶναι κανεὶς νευρασθενῆς καὶ πάντοτε φοβεῖται νὰ μὴ ἔχη ἐπεισόδια.

Κ. Ἄλλ' ἀγαπητή μου, ἀρκεῖ ὁ ἴδιος νὰ εἶναι λογικὸς καὶ κατάλληλος διὰ τὴν οἰκογένειάν σας, καί, εἶναι βεβαίως τοιοῦτος, θὰ τὸν ἰδῆτε.

Αν. (σοβαρῶς) Ναι, ἀλλ' ὅπου πολλοὶ πετεινοὶ ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.

Λουλ. Μὴν εἰσθε ἀπαισιόδοξος κύριε Ἀντώνιε, σᾶς παρακαλῶ νὰ εἰσθε πάντοτε ἀσιόδοξος καὶ νὰ καλομελετᾶτε. Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἔχω αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν.

Αν. Εὔγε! ἐγὼ ὅμως τὸ ὁμολογῶ, προτιμῶ νὰ

ξεύρω και λίγο τέλος. (ἡ Δάφνη φέρει καφέ) Πάλιν ξεφύτωσες!

Δ. Ἐννια σας, δὲν λέγω πιά γιὰ τὸ κάρφωμα!

Αν. Τὰ ἴδια τῆς συχωρεμένης, βούβα καλλίτερα!

Κ. ἰδία Θαρρῶ πῶς καρφώνουμε ἄερα, ὅπως τὸ εἶπε καὶ ἡ ἀφελῆς αὐτὴ κόρη. μεγ. Τὸ τέλος ἀδύνατον νὰ τὸ ξεύρη τις διότι τὸ μίλλον ἄδηλον.

Θ. Ναί, ἀλλὰ κάποτε δύναταί τις νὰ τὸ μαντεύσῃ ἀπὸ μερικὰ διδόμενα.

Λουλ. Ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸ, παρακαλῶ, τὸ θέμα διότι θὰ πέσωμεν ἔξω κ' ἔξω. Δὲν μᾶς λέτε καλλίτερα, δεστοινίς, πῶς περνᾶτε τὸν καιρὸν σας;

Καρ. Αὐτὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Θὰ περνᾶ ἀρχετὰ εὐχάριστα διότι σὴν ἐποχὴ μας ὑπάρχουν ἀπειρία βιβλίων μὲ τὰ ὁποῖα περνᾶ ὁ καιρὸς εὐχάριστα.

Α. Βέβαια, βέβια καὶ περιοδικὰ πάμφθινα μὲ ποικίλην ὕλην (ἡ Δάφνη πηγαινοέρχεται μὲ διάφορα ἀναψυκτικά).

Δ. ἰδία Οἱ λεγόμενες τὰ παστρεῖον μιά χαρά!

Θ. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὰ ἐπιστημονικά.

Αν. Ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ προτιμῶ τὰς ἐντολίους ἐφημερίδας μὲ τὸς ἑποίας μανθάνει τις καὶ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν καὶ προτιμῶ πάντοτε αὐτὴν (δεικνύων τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφημερίδα) τὴν ὁποῖαν λαμβάνω τακτικά.

Α. Ἐφημερίδας ὄχι πάντοτε, πότε πότε.

Β. Ἡ κόρη μας ἐπεδὴ προτιμᾷ τὰ ἐπιστημονικά τὴν ἀκολουθῶ.

Λουλ. Διὰ τὴν ἡλικία τῆς προπάντων τὰ δρό-

ματα, αἱ διδακτικαὶ κωμωδία εἶναι προτιμώτερα καὶ διασκεδαστικώτερα.

Καρ. (τῇ Δ.) Ἐσὺ κοπέλα μου, ἀπὸ γράμματα τί χαμπάργια;

Δ. Δὲν μὲ στέλνουνε! Ἐχω ἓνα ἀδελφὸ στὴ Βλαχιά μὰ ἐκεῖνος φαίνεται θάπεσε μὲ τὶς Βλάχες καὶ δὲ μὲ στέλνει οὔτε προσκυνίσματα μιλῆ.

Θ. Πάλιν ἄρχησες ἀνοησίας.

Δ. Ἀνοησίες τὰ γράμματα ἰδία Σίγουρα αὐτὴ ἡ Θεόξυνη θὰ μ' ἔκανε μάγια.

Θ. (πρὸς τὰς κυρίας) Καὶ ὅμως ξεύρη νὰ διαβάσῃ διότι πολλάκις τὴν βλέπω νὰ παρατηρῇ τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ τὴν διαβάσῃ ἑλίγον ἀργά.

Κ. (τῇ Δ.) Σὲ ἀρέσουν τὰ ἐρωτικὰ διηγήματα;

Δ. Ἀμὲ ἀμὲ, τοῦλάχιστο καταλαβαίνει καεὶς τὸν κόσμον.

Κ. Ἀλήθεια! Νὰ σε δώσω τότε τὴν Γραζιέλα τοῦ Λαμαρτίνου νὰ διῆς τί ὠραία πὺ εἶνε, θὰ σ' ἀρέσῃ. Εἶναι ἔκτακτη!

Δ. Εὐχαριστῶ, τὴν ξέρω, ἓνα παλιὸ πρόμα τὴν εἶχε ὁ παλιός μου ὁ Μουσιοῦς.

Κ. Πᾶ, Ἀλήθεια, ὥστε τὴν ξεύρης!

Δ. Βέβαια καλέ, τὴν γκαζιέρα τοῦ κυρ Μαρτίνου δὲν ξέρω! Ἐκεῖνος σᾶς τὴν ἔδωσε γιὰ τὴν ἡύρατε πεταμένη στὰ σκοπίδις; ἰδία δὲν κνττάζει γὰ φουσκώση τὴν κοιλιά της μόν...

Κ. (γελῶσα) Μὰ κοπέλα μου ὁ λόγος περὶ βιβλίου, δὲν κατάλαβες φαίνεται.

Δ. Καλὲ χριστιανή μου, ἡ γκαζιέρα τοῦ κυρ

Μαρτίνου εἶνε βλιβλίο!

Αν. "Όχι, εἶνε καζάνι πού θὰ σὲ βράσοιμε.

Δ. "Ο Θεὸς νὰ μὲ φυλάξοι! "Ο Μουσιούς ἔχει κέφι σήμερα (φεύγει).

Λουλ. "Αχ, αὐτὴ ἢ μὴ συνεννόησις, θαροῶ, εἶνε ἀσθένεια τῆς ἐποχῆς, διότι καὶ στὰς ἐφημερίδας διαβάξῃ τις πάντοτε ἀσυμφωνίας καὶ παρεξηγήσεις.

Αν. "Ωστε δὲν εἶχον ἀδικον ὅταν ἐδημοσίευσα εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐφημερίδα κάτι σύμφωνον τῆς ἐποχῆς.

Β. Ἀγαπητὲ σύζυγε σ' αὐτὸ ἔπεσες ἔξω.

Θ. "Αχ πατεράκι μου, δὲν ἔπροεπε . .

Αν. Βλέπετε πάντοτε ἀσυμφωνίαι στὸ μέσον!
(εἰσέρχεται ὁ Γιάννης)

Γ. Σᾶς ζητοῦν εἰς τὸ κατάστημα.

Αν. Καλά, πήγαινε. Τώρα παύω νὰ συζητῶ καὶ νὰ μὲ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω (φεύγει)

Κ. (λαμβάνουσα τὴν ἐφημερίδα) "Ας ρίψω μιὰ ματιὰ κι' ἐγὼ (διατρέχει αὐτήν).

Λ. (τῇ Βασ.) "Ὡς φαίνεται εἰς μερικὰ ζητήματα δὲν δύνασθε νὰ συνεννοεῖσθε.

Κ. (ἀναγινώσκουσα) «"Ο κ. Ἀντώνιος Πλουτίδης ἐπὶ τῇ ὀνοματικῇ του δὲν δέχεται ἐπισκέψεις» Αὐτὸ εἶναι τὸ κάτι σύμφωνον τῆς ἐποχῆς πού ἐννοοῦσε ὁ κ. Ἀντώνιος (ἐγειρομένη) Λοιπόν, ἀγαπητὴ κυρία νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃτε νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσωμεν καὶ συνάμα σᾶς ζητήσωμεν συγγνώμην διότι δὲν εἶχομεν ἀναγνώσει τὴν δήλωσιν.

Λ. (ἀφοῦ ἀνέγνωσε) Μᾶς συγχωρεῖτε λοιπόν

εἶχε δίκαιον ὁ σύζυγός σας ὅταν εἶπε ὅτι πρέπει νὰ παρακολουθῇ τις τὴν κοινωνικὴν κίνησιν.

Β. "Αχ, αὐτὸ ἔγεινεν ἐν ἀγνοίᾳ μας, ἔπειτα δι' ὑμᾶς ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐξαίρεσις.

Θ. Φαίνεται ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἔξενείρισε ὀλίγον τὸν πατεράκι μου (εἰσέρχεται ἡ Δάφνη).

Λουλ. καὶ Κ. Χαίρεται λοιπόν, ἐν τῷ ἐπανιδεῖν.

Β. καὶ Θ. Δὲν ἔπροεπε νὰ βιάζεσθε! (φεύγουν)

Δ. ἰδίᾳ Τὰ πάστρεψαν ὅλα οἱ σουροιλῶτες! δὲν κίθλονται στ' αὐγά τους, μόνε σύρτα φέρτα.

ΣΚΗΝΗ 7

ΔΗΦΝΗ, ΘΑΛΕΙΑ, ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Θ. "Ο εὐλογημένος ὁ πατέρας νεύριασε.

Δ. Καλὲ Πανσγία μου ὅπου φύγει φύγει οἱ μαδάμες αὐτέ.

Β. Μὲ τίς ἀνοησίες σου.

Δ. Κι' αὐτὸ στὴν καμπούρα μου νὰ τὸ γράψω!

Β. τῇ Θ. Τώρα θὰ εἰδοποιηθῇ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ δὲν θὰ μᾶς ἔλθει.

Θ. (δυσθύμως) "Αχ, αὐτὸς ὁ πατεράκης κέμνει κάτι γκάφες!

Β. Τώρα πρέπει νὰ μὴ δεχθῶμεν κανένα (τῇ Δάφ) "Αν κανεῖς ἔλθῃ νὰ προσπαθήσῃς πρῶτον νὰ τὸν δώσης τὴν ἐφημερίδα νὰ διαβάσῃ καὶ ἂν δὲν φύγῃ τότε νὰ τὸν πῆς, ἢ νὰ τὴν πῆς, πῶς αἱ κυρίαι ἐξῆλθον καὶ θὰ ἐπιστρέφουν ἀογά. (ἀπέρχ.

Δ. "Εννια σας ἔννοια σας (μόνη) Τί διάβολο

πάθανε ὅλοι τους ὅτι ἀπαντιῦσα τὸ πέρανε ἀνάποδα. Μὰ κι' αὐτὸ τὸ ρετσινόλαδο πόλε, ὃ διάβολος γένηκε φαίνεται ρετσινόλαδο! Ὁ Γιάννης θὰ τὸ φουσᾷ καὶ δὲν θὰ κρούνει αὐτό. Κάποιος ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ 8

ΠΛΑΤΩΝ, ΔΑΦΝΗ

Πλ. (εἰσερχόμενος) ἰδία Ἡ ὑπηρετρια, μεγ. ὁ κύριος Πλουτίδης;

Δ. Ὅριστε (τῷ δίδει τὴν ἔφημερίδα).

Π. ἰδία Ἡ ὑπηρετρια ἀγγοῦρι! Ὁ κ. Πλουτίδης; νάσου μιὰ ἔφημερίδα! μεγ. Ἡ ἐγχείρησις τῆς ἔφημερίδος εἶναι ὁ κ. Πλουτίδης!

Δ. Καλὲ δὲν ἔκαμε κανεὶς ἐγχείρησι! Ἡμεῖς ὅλοι ἐδῶ τρουπ κιπὶ.

Πλ. Τρουπ κιπὶ! Ὁραῖα.

Δ. Στὴν ἔφημερίδα τῶδατε; ψευτιὲς μπόλικες γιὰ νὰ πέρνουνε κι' αὐτοὶ παράδες.

Πλ. Ξέρεις πὺ εἶσαι ἀστεία, κοπέλα μου!

Δ. Ἀστεία αἶ! Χαίρουμαι.

Πλ. Ἐγὼ ἀκόμα, πρῶτον πὺ δὲν τὴν ἀνέγνωσα καὶ οὔτε ἔχω διάθεσιν νὰ τὴν διαβάσω.

Δ. Δόξα τῷ Θεῷ ὅμως, πὺ βρέθηκε ἕνας σήμερα νὰ μὲ πῆ τοῦλάχιστο ἀστεία καὶ ὄχι ἀνόητο καὶ τὰ ρέστα.

Πλ. Ἀλήθεια!

Δ. Νὰ σᾶς πῶ κι' ἐγὼ τὴν ἀλήθεια. Ἡ μαδὰμ μου εἶπε ἅμα ἔλθη κανεὶς νὰ τὸν δώσης τὴν ἔφημερίδα γιὰτὶ ἐκεῖνες θᾶρτουν ἀργά.

Πλ. Καὶ σὺ χάπ, νά! Ἡ, καὶ τί νὰ τὴν κἀνη τὴν ἔφημερίδα αὐτός;

Δ. Θᾶχει, φαίνεται, ῥωπικὰ τραγουδάκια γιὰ νὰ διασκεδάση.

Πλ. Τότε ἀκριβῶς θᾶναι γιὰ σένα αὐτή.

Δ. Ναί, ἐσένα στὸ λαιμό σου κἀθεται!

Πλ. Περίφημα! Τέλος πάντων ἄς εἶναι κ' ἔτσι, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ ἔφημερίδα.

Δ. Μὰ ἐγὼ δὲν στὴν ἔδωσα γιὰ νὰ τὴν φᾶς!

Πλ. Εὐχαριστῶ!

Δ. Τότε τί νὰ σᾶς κάμω ἐγὼ. Τ' ἀφεντικὰ λείπουν καὶ θᾶρτουν ἀργά. Ὁ Μουσιουὺς θᾶναι στὸ κατᾶστημα.

Πλ. Ὡστε κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σένα δὲν εἶνε δῶ;

Δ. Εἶναι καὶ δὲν εἶναι.

Πλ. Ἀπάντησις σχεδὸν Δελφικὴ.

Δ. Ἀδελφικὴ ξαδελφικὴ, πάρτηνα ὅπως θέλῃς.

Π. Ἡκουσε κοπέλα μου, μιὰ ποῦ ἦλθα τοῦλάχιστον νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας. Θὰ σ' ἔδυνα ἕνα καλὸ μπάτσ... μπαξίση ἂν μὲ δώσης ἐσὺ μερικὰς πὺ ξεύρης.

Δ. Ἐγὼ τί ξεύρω χριστιανέ! Ἡ ἔφημερίδα...

Π. Ξέρεις, διότι εἶσαι ἐδῶ μέσα. Θὰ σὲ ῥωτοῦσα λ.χ. διὰ τὰς κυρίας σου τί ποιότητος εἶναι;

Δ. Τί λὲς χριστιανέ μου, χιώτης εἶσαι! φασούλια γᾶτανε πάλε δὲ θᾶξερα ἐγὼ ἀπὸ ποιότητα. Εἶνε καὶ οἱ δύο τους νταρτάνες! Δὲν φαίνονται καῦμένες;

Π. Ὁχι δι' αὐτό. Ἐγὼ ἦθελα νὰ ξεύρω ἂν εἶνε νοικοκυρὲς, τίμιες καὶ ἂν οἰκονομικῶς...

Δ. Μά, τί λές βροῦ γέρω! Ποιάννα ἔχεις στὸ μάτι ἀπ' τὶς δαδὸ καὶ μὲ ρωτᾶς; Δὲν εἶνε ὑποκείμενα ποὺ τρώγονται νὰ τὸ ξέρης.

Π. Ὅχι, ὄχι, μὴν τρέχης, δὲν μὲ ἐννόησες.

Δ. Ἄκουσε, ἂν θῆς τὴν κόρη, βγάλτηνα ἀπ' τὸ νοῦ σου, ἐκείνη δὲν εἶνε Δάφνη νὰ πάρῃ ἓνα γέρω σὰν κ' ἔσένα γιὰ τὸ μέλλος της.

Πλ. ἰδίᾳ Αὐτὴ εἶναι ξεφτέρη, μεγ. Σὲ λέγουν Δάφνη, ἄκουσον λοιπὸν Δάφνη. Ἐγὼ θὰ φροντίσω καὶ σὺ νὰ πάρῃς κανένα νέο καὶ ὄχι γέρω, μόνον νὰ μὲ πῆς τὴν ἀλήθεια.

Δ. Μήπως εἶσαι προξενίτης;

Πλ. Ὅχι, ὄχι.

Δ. Τότε τὴν κόρη βγάλτηνα ἀπ' τὸ νοῦ σου, γιὰ τὴ μάνα ὄλω; διόλου. Μὴν κυττάζης, εἶναι γυναῖκες μὲ στόχασι. Μά, ποὺ καρφόνονται! Εἶναι τῆς μόδας αὐτό.

Πλ. Καρφόνονται!

Δ. Σὲ τὸ λέω εὐγενικά.

Π. Εὐγενικά! Μὰ ἂν μὲ τ' ὀλεγες χωριάτικα, πῶς;

Δ. Οὐφ καϋμένε! Νά, βάφονται, σουβατίζονται, ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε τῆς μόδας.

Π. Βάφονται, σουβατίζονται, καρφόνονται, ὅλα ἔτσι τ' ἄβρασες! ὡς συνώνυμα.

Δ. Μὰ χριστιανέ μου δὲν εἶνε ὄνομο! Ὁ Μουσιούς τὸ λέει κάρφωμα τὸ βάψιμο γιὰ πρὸ εὐγενικά. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμο!

Πλ. Ἐγὼ τί σὲ ἐρωτῶ, ἐσὺ τί μὲ ἀπαντᾶς!

Δ. Εἶνε τὸ γούστο νὰ μὴ καταλαβαίνῃς σὰν τοὺς ἄλλους!

Πλ. Μὰ σὰν μὲ λέγῃς ἄρες μάρες, τί μπορῶ νὰ καταλάβω!

Δ. Οὐφ καϋμένε, ἄλλος Μουσιούς!

Π. Κατάλαβα πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ συνεννοηθῶ μαζὶ σου.

Δ. Καὶ ἐγὼ κατάλαβα πῶς γιὰ νὰ μὴ μὲ δώσης τὸ μπαξίση λές πῶς δὲν συνεννογιέσαι μαζὶ μου.

Π. Τὸ μπαξίση εἶναι ευκολο. Νά, πάρε (τῆ δίδει νόμισμα) νὰ μὲ πῆς μονάχα ἂν τὰ οἰκονομῶ . . . ἰδίᾳ ἄς μὴ κοπανίζω διὰ τὰ οἰκονομικά. μεγ. ἂν εὐρίσκονται εἰς διαπραγματεύσεις μὲ κανένα ἄλλον διὰ τὴν κόρη.

Δ. Καλὲ οὔτε μὲ κανένα πραγματευτὴ οὔτε μὲ κανένα μεταξᾶ οὔτε μὲ . . .

Π. Μὴ βιάζεσαι δά! Θέλω νὰ μάθω ἐὰν ὁ πατήρ της τὴν ἀγαπᾶ ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀνεψιόν μου, τὸν . . .

Δ. Ἄ, ἄ, τὸν ἀνεψιόν σας! Ἄς εἶναι καλὰ ὁ μπαμπᾶ της ποὺ τὸν φασᾶ. Μιὰ μέρα ὅλα δικά της θάναι, κ' ἂν ὁ ἀνεψιός σας εἶναι στὰ παζάρια ἔκαμε τὴν τύχη του.

Π. Τὸ ἠθικὸν τῆς κόρης;

Δ. Καλὲ πρὸ ἠθικό! Σ' αὐτὰ τὰ χρόνια ὅλες σ' ἓνα καζάνι βράζουμε.

Π. Ἀλήθεια! ἀλλὰ σὺ κοπέλα μου, θέλεις πόρα πολὺ ἀκόμη βράσιμο.

Δ. Καλὲ ὁ λόγος τὸ λέει, κ' ἔτσι εἶνε. Ἐσεῖς θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια.

Π. Μήπως σὲ εἶπα ὅτι μὲ εἶπες ψεύματα!

Δ. Κύριε ἐλέησον πὺ τὸ κατάλαβες.

Π. Ἄτιο κοπέλα μου, πὺς πὺ με διεφώτησες.
Μὰ σὲ παρακαλῶ μὴν κάνης λόγον σὲ κανένα.

Δ. Πᾶ, παιδι εἶστε!

Π. Τότε χαῖρε, ἦρτα Κώστας φεύγω Γιάννης!

Δ. Στάσου, στάσου, εἶπες Γιάννης, πῆρε ὁ καϋ-
μένος, κατὰ λάθος ρετσινόλαδο.

Π. Εὔγε! Πάγω τότε κ' ἐγὼ νὰ πάρω κ' ἔρχομαι.
(φεύγει γελῶν).

Δ. (μόνη) Τὴν κακὴ σου τὴν ἡμέρα παληόγερε.
Πηγαίνει νὰ πάρη καὶ νᾶρτη. Τοῦ διαβόλου τὸ
γέρω, χοβαρτᾶς ὅμως!

Π. (ἐπανελθὼν) Δῶσε αὐτὴν τὴν κάρτα στὸν κ.
Πλουτίδη (φεύγει).

Δ. (μόνη) Κουλαντρίζει καὶ κάρτες! Θᾶχει τὴ
σηρὰ του φαίνεται, θὰ τὸν φυσᾶ στὰ γερά. Νᾶταν
λεύτερος καὶ νὰ μ' ἔπερνε! Δὲν εἶνε τόσο μπα-
γιάτικος σὰν τὸν παληό μου ἀφεντικό. Πὺ οἱ
γαμπροὶ σήμερα! Αὐτὸς ὁ Γιάννης κοκόζης καὶ
σ' ὄλα μέσα ξελαγιασμένος, ἀφοῦ σ' ὄλες κολλᾶ σὰ
βδέλλα Ἄχ ἐμεῖς οἱ φτωχοῦλες! (εἰσέρχεται ἡ
Θάλεια.

ΣΚΗΝΗ 9

ΘΑΛΕΙΑ ΔΑΦΝΗ, ΓΙΑΝΝΗΣ

Δ. Νά, ματμαζέλ, ἦρτε ἕνας καὶ τώρα ἔφυγε.
Μὰ θαρρῶ, πὺς ἦτανε μισοπροξενίτης, μὰ μοῦ εἶπε
καὶ γιὰ ἐγγείρησι, μπορεῖ νᾶταν καὶ γιατρός. Ὁ
Θεὸς καὶ ἡ ψυχὴ του (εἰσέρχεται ὁ Γιάννης).

Θ. Ἦτον ἠλικιωμένος;

Δ. Ἔτσι κ' ἔτσι, μὰ, καλοκαμωμένος.

Γ. ἰδίᾳ Θᾶταν ἴσως ὁ γέρωσ της.

Θ. Ἀρκετὴ ὥρα τὸν κουβέντιασες.

Δ. Ἀφοῦ δὲν θέλησε νὰ διαβάση τὴν ἐφεμερίδα

Γ. (μὲ θυμὸν) Καὶ ἦτον ἀνάγκη νὰ τὸν κου-
βεντιάζης μὲ τίς ὄρες!

Δ. Οὔφ, καϋμένε Γιάννη, λάθος πῆρες μπιλιέτο,
ἡ γορὰ ἡ Θεόξυνη θὰ στῶδωσε.

Θ. Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Θεόξυνη;

Γ. Εἶνε κουμπάρα της.

Δ. Ναί, ναί, καὶ ὁ Μουσιουῦς πὺ ἦρτε ὁ κουμ-
πάρος του.

Θ. Οὔφ, ἀστειότητες! Ἄκουσε τί ἄνθρωπος
ἐφαίνεται αὐτός;

Δ. Ἐνας καλοκαμωμένος ἀφεντάθρωπος.

Γ. Βλέπετε τὸν τράβηξε ἡ μούρη της!

Θ. Σιωπὴ καϋμένε Γιάννη, μὴν ἀνακατώνεσαι!

Δ. Ζουλιαρόγατος ματμαζέλ, αὐτὸς εἶνε ξελα-
γιασμένος μὲ μιὰ γορὰ Θεόξυνη, τί τὸν μέλλει τί
κάνει ὁ ἄλλος!

Θ. Μά, τί διάβολο ἐρωτεύεσθε!

Γ. Ἐγὼ, αὐτὴν τὴν σουσουράδα!

Δ. Οὔφ μοῦτρό μου, σὲ χρειάστικα!

Θ. Σιωπὴ λοιπόν!

Γ. Ἄ, δὲν μὲ μέλει ματμαζέλ, ὅτι θέλη ἄς πῆ
τὴν γράφω στὰ παληά μου τὰ παπούτσια.

Δ. Διαβόλου ρετσινόλαδοπνίχτη, ποῖσαι γιὰ
νεροχύτης (μορφάζουσα) Στὰ παληά σου τὰ πα-
πούτσια!

- Θ. Ἐ, ἀρχοῦν αὐτὲς αἱ τρυφερότητες!
 Γ. (ἀποσυρόμενος) Ἐχ'ὸ καιρὸς γυρίομαι.
 Δ. Αὐτὸς μοῦδωσε καὶ μιὰ κάρτα. Νά,
 Θ. (ἀναγνώσασα) «Ἀξιότης Χαριεντίδης
 ἐφοπλιστῆς»

ἄγνωστος, ἴσως γνωστὸς τοῦ πατέρα.

- Δ. Ἀφοπλιστῆς τί πράγμα εἶνε, παπλωματᾶς;
 Θ. (ἀφηρημένως) Ναί, ναί. ἰδίᾳ Οἱ ἐφοπλισταὶ
 εἶναι ἀρχετὰ πλούσιοι.
 Δ. ἰδίᾳ. Καὶ νὰ τῷξευρα νὰ τὸν πάρω μὲ τὸ
 καλὸ νὰ μοῦκανε τὸ νυφηκάτικό μου!
 Θ. (ἀφηρημένως) Ἄκουσε Δάφνη (συνερχομένη)
 Ὅχι, ὄχι κάτι θὰ σ'ἔλεγα, ἄλλοτε.
 Δ. Ὅπως θέλετε, ἰδίᾳ. Ἐδῶ κάτι τρέχει ἡ
 Ματμαζὲλ παλαβώθηκε καὶ ἔχασε τὰ λόγια της.
 Νὰ τὸν ἐρωτεύεται τὸν παπλωματᾶ! ὄχι, τὸν ἀ-
 νεψιὸ ἴσως. Αὐτὸς εἶνε γέρωσ γι'αὐτήν. μεγ. Θέ-
 λετε νὰ πάγω νὰ τὸν γυρίσω; ἴσως τὸν προκάνω
 στὸ δρόμο.

- Θ. Ποῖον;
 Δ. Νά, τὸν παπλωματᾶ.
 Θ. Ποῖον παπλωματᾶ!
 Δ. Νά, τζάνουμ, ποῦνε στήν κάρτα.
 Θ. (γελῶσα) Δὲν βλέπω κανένα παπλωματᾶ ἐδῶ.
 Δ. Μὰ ὄχι βέβαια τὸν ἴδιο, τὴν κάρτα του!
 Θ. Καϋμένη Δάφνη, σήμερα ποῦ ἔπρεπε νὰ
 εἶσαι ξυπνή, κοιμᾶσαι.
 Δ. Κοιμοῦμαι, ἔλα Χριστὲ καὶ Παναγιᾶί ὄνει-
 ρεύομαι! οὔτε. Μέρα μεσημέρι (εἰσέρχεται ὁ Ἄν-
 τώνιος μετὰ τῆς Βασιλικῆς).

- Θ. Πατεράκι μου, αὐτὸν τὸν κ. τὸν γνωρίζετε;
 Α. (ιδὼν τὸ ἐπισκεπτήριον) Μάλιστα, μὲ τὸν ἐ-
 σύστησε ὁ κ. Σπυρολαδᾶς. Πλουσιώτατος.
 Δ. Φαινότανε ἐκεῖνο, ἰδίᾳ Καὶ νᾶναι παπλωματᾶς!
 (ἐξέρχεται)

Θ. Πρὸ ὀλίγου ἦλθε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ καὶ
 ἐπειδὴ ἦτο μόνη ἡ Δάφνη ἀφήκε τὸ ἐπισκεπτή-
 ριόν του.

Α. Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τόσον στενὰς σχέσεις
 ὥστε νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆ.

Θ. Θὰ ἦτο ἴσως ὁ θεῖος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος.

Α. Ἐπὶ τέλους ἄς ἐπανεέλθῃ (βηματίζων) καὶ
 τὸ κάτω τῆς γραφῆς, θέλει ἄς ἔλθῃ θέλει ἄς μὴν
 ἔλθῃ.

Β. Τὰ ἐθαλασσόσαμεν ἤδη, βλέπω ἔλα πηγαί-
 νουν ἀντίστροφα.

Θ. Δὲν πειράζει μητεροῦλά μου, ὅτι εἶνε πεπρωμένον

Α. Ἡ κρίσιμος ἐποχὴ αὐτὰ ἔχει πάντοτε.

Β. Οὐφ καὶ σὺ μὲ τὴν κρίσι!

Δ. (ἐμβαίνουσα) Θαροῶ πῶς ἔρχεται ὁ παπλωματᾶς.

Α. Ὁ παπλωματᾶς, ποιὸς αὐτὸς πάλε!

Θ. (γελῶσα) Ὁ ιδιοκτῆτης τοῦ ἐπισκεπτηρίου.
 Τὸν ἐβάπτισε ἡ Δάφνη . .

Δ. Μὴ χειρότερα, βαφτιστικὸς μου! (εἰσέρχεται
 ὁ Πλάτων ὅστις βλέπων ὄλους παρόντας ἔκπλη-
 κτος χαιρετᾶ) Πλ. Μὲ συγχωρεῖτε ἐνόμιζον ὅτι θὰ
 εὔρισκον μόνην τὴν ὑπηρέτριάν σας. Τόσω τὸ καλ-
 λίτερον ὅμως ποῦ σᾶς εὔρισκω ὄλους.

(Ὅλοι ὁμοῦ) Καλῶς ὠρίσατε.

Π. (τῇ Δάφνῃ) Κοπέλα μου, κατὰ λάθος σὲ ἀφῆκα ξένον ἐπισκεπτήριον ἀντὶ αὐτὸ τῆς κυρίας

B. Α. ἔρχεσθε ἐκ μέρους τῆς κυρίας Καρφόνη;

Δ. ἰδία Βάχ, βάχ, τὴ ἔπαθα, τὴν κυρία λέγανε Καρφόνη!

A. Πήγαινε νὰ ἐτοιμάσῃς ἕναν καφέ διὰ τὸν κ.

Δ. Ἀμέσως, ἰδία Γενηκα ρεζίλη, ὄνομα ἀλαπουρνέζικο, πῶς νὰ μὴ γελαστῶ! Φαίνεται θὰ παραγγείλουν παπλώματα γιὰ προῖκα κι' αὐτὸς μούλεγε ἀλλ' ἀντ' ἄλλων (φεύγει)

Πλ. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας σὰς ὁμίλησε ἡ κυρία Λουλουδάκη:

B. Βεβαιότατα.

A. Θὰ εἶσθε ὁ θεῖος ἴσως.

Πλ. Μάλιστα.

Θ. (δυσθυμῶς) ἀλλ' ὁ ἐνδιαφερόμενος διατί δὲν μᾶς ἦλθε;

Πλ. Δεσποινίς, ἐντὸς ἡμισεΐας ὥρας θὰ μᾶς ἔλθει διότι οὕτω ἐμείναμεν σύμφωνα.

Θ. (σύννους) ἰδία Διατί νὰ μὴ παρουσιασθῶ ὡς ὑπηρέτρια διὰ νὰ τὸν ἴδω χωρὶς συγκίνησιν καὶ συγχρόνως εἰδοποιήσω καὶ τὴν Λουλουδάκη μετὰ τῆς φίλης της (λαμβάνει κατὰ μέρος τὴν Βασιλικὴν καὶ συνεννοεῖται ἥτις τὴν ἀποτρέπει).

B. Ὁχι, ὄχι, εἶνε ἐκκεντροικότης!

Θ. Μία ἀστειώτης ἥτις δὲν θὰ μὲ βλάβῃ!

B. Νὰ μὴ παρεξηγηθῆς!

Θ. Μὴ φοβεῖσαι! μᾶλλον θὰ .,

B. Οχι, ὄχι.

Θ. Ἀγαπητὴ μητερίτσα, θὰ εἶμαι ὑπεύθυνος ἐγὼ ἢ ἰδία.

A. Τί συμβαίνει λοιπὸν!

B. Τίποτε, τίποτε (τῇ Θ.) Κάμε ὅπως θέλεις.

Θ. Πάγω νὰ ἐτοιμάσω μόνη μου τὸ σερβίρισμα(φ).

Π. Ἡ κόρη σας φαίνεται ἐργατικὴ, ἢ ὑπηρετριά σας ὅμως πολὺ ἀστεία.

A. Θὰ σὰς φούρνιρε κουταμάρας ἀρχήτερα.

Π. Ἄ, ὄχι, ἢ καϋμένη εἶνε ὀλίγον ἀπλοϊκὴ, μὰ κι' ἐγὼ ὁ ἐφηρημένος νὰ ἀφίσω ἄλλο ἐπισκεπτήριον ἀντὶ τὸ τῆς κυρίας Καρφόνη.

A. Τόσῳ τὸ κολλίτερον διότι ἠγαγκάσθητε νὰ ἔλθητε διὰ νὰ γνωρισθῶμεν.

Πλ. Χθὲς ἡ κ. Καρφόνη μὲ εἶχε δώσει τὸ ἐπισκεπτήριόν της.

Βασ. Ὡστε σήμερον δὲν συνηντήθητε;

Πλ. Ὁχι, διότι εἶχομεν ἐργασίαν εἰς τὸ τελωνεῖον μὲ τὸν ἀνεψιόν μου (ἀκούονται βηματισμοί). Ἐκεῖνος θὰ εἶναι ἴσως.

ΣΚΗΝΗ 10

Οἱ ἀνωτέρω, ὁ ΚΙΜΩΝ καὶ κατόπιν οἱ λοιποὶ

K. (εἰσέρχεται) Χαίρετε!

Π. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πλουτίδου!

K. Εἶμαι εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωριμίαν. Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχῆ.

A. καὶ B. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπίσης.

Π. Ἦλθετε γρηγορότερον ἀφ' ὅσον ὑπελόγισα!

Κ. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ περιμένουν (εἰσέρχεται ἡ Θάλεια κρατοῦσα δίσκον καὶ μὲ ἀμφίεσιν ὑπηρετρίας, ἣτις ἰδοῦσα τὸν Κίμωνα παρ' ὀλίγον νὰ τῆς διαφύγη ὁ δίσκος).

Β. Προσοχὴ λοιπὸν, παρ' ὀλίγον νὰ τὸν ἀναποδογυρίσης!

Θ. (τῷ Κ.) Σεῖς ἐδῶ!

Κ. (ἔκπληκτος) Ἐδῶ ὑπηρετ...

Θ. (συνερχομένη καὶ πονηρῶς) Ἔνεκα τῆς κρίσεως. Προσωρινῶς ὅμως!

Α. ἰδίᾳ Τί μασάλια αὐτά!

Κ. Ἀφῆκες τὴν... τὴν δακτυλογραφίαν;

Π. ἰδίᾳ Γνωρίζονται!

Θ. (τῇ Β.) Εἶνε ὁ κύριος μὲ τὸν ὁποῖον ἐγνωρίσθην εἰς τὸ χωριό!

Β. (ἀντιληφθεῖσα) Ὅτε ἦσο δακτυλογράφος!

Θ. Πρὸ 15 ἡμερῶν ἀκριβῶς καὶ σήμερον θὰ ἐπήγαινον ἐὰν δὲν συνέπιπτε ἡ ἑορτή.

Α. Μὰ ἐπὶ τέλους ἐξηγηθῆτε!

Πλ. Μὰ πραγματικῶς κ' ἐγὼ εἶμαι περίεργος.

Κ. ἰδίᾳ Διαβολικὴ σύμπτωσης! μεγ. Γνωρίζομεθα.

Θ. (πονηρῶς) Θὰ μὲ παρηκολουθήσατε ἴσως διὰ νὰ ζητήσητε τὴν χειρὰ μου ἀπὸ τοὺς κυρίους μου.

Κ. ἰδίᾳ Βρὲ οὔτε τὸ ποδάρι σου! μεγ. Ἀπὸ τοὺς κυρίους σου! ἄ, ὄχι δεσποινίς, ἦλθον ἀπλῶς δι' ἐπίσκεψιν μὲ τὸν θεῖόν μου (εἰσέρχεται ἡ Δάφ.)

Πλ. Ὁμολογῶ ὅτι ἔχασα τὸν πούσουλα!

Δ. Καλὲ μὴ χολοσκάνετε, τὴν ἡῦρα ἐγὼ στήσκάλα.

Πλ. Ταμάμ, ἡ δουλιὰ γύρισε στὴν πούσουλα τοῦ μπακάλη ἴσως!

Α. Πάρτηνα καὶ τράβα νὰ μὴ μὲ πιάσουνε τὰ νεῦρά μου!

Δ (φεύγουσα) Πανὶ βρωμάει!

Θ. (τῷ Α.) Μὲ τὸν κύριον ἐγνωρίσθην στὸ χωριὸ πού ἔχω θεῖαν.

Κ. Μάλιστα, μάλιστα, μὰ ἀπλῆ γνωριμία.

Θ. Καὶ μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν μου ἀναβιβάζουσά με εἰς περίβλεπτον κοινωνικὴν θέσιν.

Α. ἰδίᾳ Μπῆκα μέσα τώρα μεγ. (ὑποκριτικῶς) Μπα, ἀλήθεια, ὥστε θὰ σὲ χάσουμε!

Κ. ἰδίᾳ Τὰ πρόκοψα! μεγ. Ἄ, μία ἀστειότης, Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὴν χάσετε.

Πλ. ἰδίᾳ Τὸ νυμφοπάζαρο, θαρσῶ, ἀρχίζει νὰ ταγκιάζῃ!

Α. Ἀστειότης! Ὅστε τὴν ταίξης μούσμουλα!

Β. Νὰ σὲ πῶ κόρη μου, ἀρκεῖ ἡ ὑποκρισία! Παρουσιάσου οἷα εἶσαι.

Κ. ἰδίᾳ Κόρη της! Ὅστε παίζεται ἐδῶ κωμῆδία εἰς βάρος μου! Τύφλα μου. μεγ. Κόρη σας λοιπόν! Ἀλλὰ καὶ ἀρίστη ἠθοποιός.

Α. Ἄκουσε, νέε μου, ἡ ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ πρὸ πάντων ἴσως τῆς οικονομικῆς κρίσεως εἶνε, φσίνεται, καὶ ἐποχὴ τῆς ἀλληλοφειστικότητος.

Πλ. Ὅστε ἔχομεν ἐδῶ ἀλληλοφειστικισμὸν τῆς ἐποχῆς!

Α. Ἀκριβῶς, διότι μόνον ἡ συμφεροντολογία

εἶναι εἰς ἐνέργειαν. Δι' αὐτὸ δὲν μὲ φαίνεται πα-
ράξενον αὐτό.

Κ. Ὅσον διὰ τὴν ἐποχὴν δὲν ἔχω ἴσως τὴν
πεῖραν νὰ κρίνω, ὅσον ὁμως διὰ τὴν φάρσαν πού
παίζει ἡ θυγάτηρ σας τὴν ἐννόησα καὶ προσεποιή-
θην ἀρκετὰ τὸν βλάκα!

Α. Αὐτὸ δὲν τῶψησε καλὰ ὁ φοῦρονος σας, θέλει
γύρισμα κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Πλ. ἰδίᾳ Διαλοτυλιγμένος ἀνθρώπος! Ὁ ἀνε-
ψιὸς τὰ λάσπωσε. μεγ. Τζαηλίκια κύρ Πλουτίδη!

Θ. (τῷ Κ.) Ὡστε ἂν ἤμην δακτυλογράφος θὰ
ἐδέχεσο νὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχεσίν σου;

Κ. ἰδίᾳ Ἐμπλεξα μὲ Σατανῆ καθ' αὐτό! μεγ.
Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ...

Α. Ἀπὸ ... παρακάτω λοιπόν!

Κ. Παρακάτω. Ἀκριβῶς δὲν βιάζομαι δι' αὐτὸ
τὸ παρακάτω.

Α. Ὡστε ἡ δουλιὰ μας μὲ αὐτὸ τὸ παρακάτω
μένη μπερδεμένη!

Θ. Καὶ ἔτσι πατεράκι μου, ἐγὼ θὰ ἔβγω κερ-
δισμένη καὶ ὄχι γελασμένη!

Πλ. Πῦρ ὁμαδὸν, ἀγαπητὲ ἀνεψιέ.

Κ. Αἱ ἀποφάσεις δὲν λαμβάνονται ἐσπευσμένως
δεσποινίς, εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν.

Θ. Ἐνῶ αἱ ὑποσχέσεις αὐτοστιγμὶ δίδονται!

Α. ἰδίᾳ Τώρα, ἄς τὰ φορτώσωμεν ὅλα στὴν ἐπο-
χῇ. μεγ. Ἡ ἐποχὴ, μάλιστα ἡ ἐποχὴ, δι' αὐτὸν τὸν
λόγον κι' ἐγὼ σήμερον δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ δεχθῶ
ἐπισκέπτας καὶ τὸ ἐδήλωσα διὰ τῆς ἐφημερίδος,

ἐτοίμασα μάλιστα νὰ πάρω καὶ ρετσινόλαδο!

Πλ. Ρετσινόλαδον πρὸς ὑποδοχὴν, μεγάλη τιμὴ!

Α. Μάλιστα ρετσινόλαδον διότι... (εἰσέρχεται ἡ
Δάφνη) Πάλιν ξεφύτρωσες ἐδῶ!

Δ. Νὰ σᾶς πῶ πῶς ἔρχονται αἱ κυρίαι μὲ τὸν
Γιάννη. (εἰσέρχονται αἱ κυρίαι καὶ ὁ Γιάννης ὅστις
κρατεῖ ἀνθοδέσμη) ἰδίᾳ Τώρα ὁμως δὲν ἔμεινε
τίποτε νὰ κοκκαλίσουν! Προξενιές ἐδῶ γίνονται.

Πλ. Καλῶς ὠρίσατε, ἔστω καὶ μετὰ τὴν θα-
λασσοποίησιν!

Λουλ. Μετὰ τὴν θαλασσοποίησιν!

Πλ. Μάλιστα, καὶ τώρα ἐπέρχεται ραγδαίως
τὸ ρετσινόλαδον!

Καρφ. Τὸ ρετσινόλαδον! τὸ ὁποῖον ἀπὸ πρῶτας
εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν!

Α. Δυστυχῶς κυρίες μου, τὸ ρετσινόλαδον, διότι
ἀφοῦ δὲν εἴμεθα καθαροὶ μᾶς χρειάζεται ἂν ὄχι
μόνον τὸ σωματικὸν ἀλλὰ εἰς ἀρκετὴν δόσιν τὸ ἠθι-
κοκαθαρικὸν ρετσινόλαδον διὰ νὰ καθαρισθῶμεν
ἀπὸ τὴν βρωμιὰ τῆς συμφεροντολογίας καὶ καθα-
ρίσωμεν τὰ αἰσθήματά μας, ὥστε σᾶς συμβουλεύω
(γελῶν) νὰ πάρωμεν ὅλοι μας ἀπ' αὐτό.

Καρφ. Ὡστε ἐπανήλθωμεν δι' εὐωχίαν ρετσι-
νολάδου!

Πλ. Πᾶν οἱ ἐλπίδες, τὰ ὄνειρα ἐγενεῖκαν κυ-
ρίες μου, ρετσινόλαδο!

Γ. Ἐγὼ ἀφεντικὸ πῆρα, δὲν κάνει ἀνάγκη νὰ
ξινιπῶ γιὰ τὸ τράβηξα τὸ διάβολό μου σήμερον.

Δ. Οὔτε ἐμένα μὲ χρειάζεται.

Α. Ἐσένα γιὰ νὰ καταλαβείνης (γείων) καὶ
μπορέσης νὰ παντρευτῆς μισὸ κοιλὸ σὲ ἀρκεῖ.

Α. καὶ Θ. (γελαστὰ) Τὴν καυμένη!

Πλ. Καὶ μπορέσης νὰ παντρευτῆς, ἔστω καὶ μὲ
γέρω π'ὄνειρεύεσαι!

Δ. Ναί, σὲ χρειάστικα, γέρω κουντετέ! ἰδίᾳ νᾶταν
ὁ ἀνεψιὸς ποὺ στέκεται σὰν τὴ βρομένη γάτα!
Ἡ ματμαζὲλ φαίνεται θὰ τὸν τσολάκασε!

Πλ. (μειδιῶν) Ἀρχήτερα ἦσο πῆδ συγκαταβα-
τική κοπέλα μου! (τῷ Κίμωνι) Πᾶμε, ἀγαπητὴ
ἀνεψιέ ἀντὶ... νὰ πάrouμε ρετσινόλαδο πρὸς
σωφρονισμόν μας καὶ ἄλλοτε νὰ μὴν τὰ βάζης μὲ
ψευτοδεκτυλογράφους!

Δ. Στάσου, στάσου νὰ πάρω κι' ἐγὼ ρετσινόλαδο
καὶ ἔπειτα σὲ λέω!

Π. Δρόμο ἀνεψιέ! μισὸ κοιλὸ, φαντάσου...

Κ. Ἀρκεῖ καθ' ὁδὸν ἢ χυλόπηττα!

Π. Ρετσινόλαδο, κατόπιν ψυχρολουσίας!

Δ. Ρετσινόλαδο καὶ ψυχρολουσία! ἴσια γιὰ τὸ
μπάμμα ταρλασῆ. Καλὲ νὰ μὴν κάνετε αὐτὴν τὴν
τρέλλα! Ὁ Μουσιουὸς σκέτο μὲ ..

Α. Μὴ γώνεσε πολὺ στίς κουβέντες μας γιὰτὶ
θὰ ἀναγκασθῶ νὰ αὐξήσω τὴν δόσιν!

Δ. Ὁχι, ὄχι Μουσιουῦ, μίλησα γιὰ καλό τους!
Νὰ μὲ συχωρέσης.

Λουλ. Πᾶμε καὶ ἡμεῖς ποὺ ἀνακατωθήκαμε
νὰ ἐφοδιασθῶμεν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἠθικοκαθαριστικὸ ἢ
ἂν καὶ δὲν ξεύρωμεν πῶς ἐπῆλθε αὐτὴ ἢ ἀ-
προσπτος θαλασσοποίησις!

Καρφ. Ὑπομονή, θὰ τὸ μάθομεν ἀργότερα.

Α. Διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐγὼ δὲν πταίω, διότι διὰ
νὰ ἐπιτυχάνωμεν εἰς τοὺς πόθους μας πρέπει νὰ
καθαρίσωμεν τὰ αἰσθήματα μὲ τὸ ἠθικοκαθαρι-
τικὸν ρετσινόλαδον. Τώρα, κάθε κατεργάρος στὸν
πάγκο του.

Γ. ἰδίᾳ Καὶ ἡ ἀνθοδέσμη αὐτὴ στὰ σκουπίδια.

Δ. Ὅστ' ἂν πάρω ἀπ' αὐτὸ

καὶ ἐγὼ ἢ κακομοίρα

ἴσως βρω νὰ παντρευθῶ

κ' ἂς πεθάνω τότε.. χήρα.

Πίπτει ἡ Αὐλαία

Ἐν ἐνὶ λόγῳ

Ἡ καθαρὰ καρδιά μας μᾶς δίδει μεγαλεῖον
ἐνῶ μὲ τὸ ἀντίθετον ἀφεύκτως τὸ γελοῖον.

Γιὰ τὰ τυπογραφικὰ τὰ λάθη Ἐγὼ ἔπεσα στὸ δοῦρο
καὶ τὰς ἀνορθογραφίας ποὺ μὲ θοκύντησε ἢ κρίσι
ἄς τὰ διαξῆ ὅστις πάθη καὶ ὁμοιάζω σὰν τὸ κοῦρο
λίγες, κρίσις φασαρίας. ποὺ κοντεύει νὰ ψοφίσῃ.

Σᾶς παραθέτω, ὡς ἐπιδόρητον, ποίημα Ζακυνθίου ποιητοῦ,
τὸ ὁποῖον πρὸ 30 χρόνων ἀνέγνωσα εἰς τὴν Πρωίαν (ἔφημ.)

Ἐνα ψευτοπαραμῦθι εἶν' ἡ ψεύτικη ζωὴ μας
ποὺ ψευδοπετᾶ στὸ τέλος σ' ἄλλο ψέμμα ἢ ψυχὴ μας.
Ψευτοζοῦμε, ψευτοκλαῖμε
καὶ ὅταν λέμε, κόσμε ψεύτη, ψέμματα καὶ τότε λέμε:
Εἰς τὸν τάφο μου γὰ στέμμα· ὅτι πῆγα μὲν ἀλλοθι
τὴν ψευτιά! Καὶ τοῦτο ψέμμα.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ζηλιώκης ἰατρός, Σοφινός, Βαρσάμης ἰατρός, Ἡλιόπουλος ἰατρός, Ἐξασηχίδης φαρμακοποιός, Ἀνανιάδης ἰατρός, Γυιινόπουλος ἰατρός, Μελανόπουλος ἰατρός, Μάριος Βόγζ, Δημήτριος Ἀθιναϊάδης, Γεώργιος Πελοποννήσιος, Ματθαῖος Λιμποδιτιάδης, Χρῆστος Τζούρος, Βασίλειος Γούναρης, Μιρῖκα Φωτίου. Στεφάνουλος, Εὐφροσύνη Ἀντωνιάδου.

Ἀθανάσιος Στρατόπουλος, Παυλίνα Στρατοπούλου, Ἐλένη Κουρουτζῆ, Εἰρήνη Δασκαλοπούλου, Εὐνή Ματούλη, Βασιλικὴ Βαλίδου, Ελένη Παπασταματίου, Ἑλλη Σιμεωνίδου, Ἀλέκος Λιναρδῆς, Α. Νικολαΐδου, Ἀλίκη Μέλλη, Αὐγουστῆς Χέλμης, Κωνσταντῖνος Καλαγκός, Εὐδοκία Πασχαλίδου.

Ἀναστάσιος Θεοδορίδης, Ἀνδρέας Σβολάκης, Φραντζέσκος Κυλιώκης, Ἀθινάσιος Πολλάτος, Νίκος Γαλατιανός, Δημήτριος Γεροβαλλίδης, Α. Βελιγραδινός, Λεωνίδας Καρυστινός, Θεοδόσιος Ζαχαριάδης, Ἐλευθερία Ἀραβγιάδου, Δημήτριος Καραδήμας, Ἀθανάσιος Βαλιάνος.

Παῦλος Κωνσταντινίδης, Ἰωάννης Πατούνας, Ἀναστ. Μιχαηλίδης, Λυκοῦργος Παπουτσῆ, Παναγιώτης Τοποζιάδης, Δημήτριος Ροσσόπουλος, Δημήτ. Χρυσοφίδης, Διὸς Ζαμπέτα Κατσούλη. Εὐστράτιος Ἡλιάδης.

Σμαρῶ Χρυσογέλου, Ἐλισσώ Ἰλιάδου, Εἰρήνη Τσιλιώτου, Κωνσταντὴν Παντάκης.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ περάσῃ τὴν ἀνίαν του ἄς ζητήσῃ νὰ διαβάσῃ τὰ προηγούμενά μου ἔργα, ἦτοι: *Τὸ Ραβάνι τῆς Ἐλένης*, *Τὸ μυαλὸ ἢ ἡ Τύχη*, *Ἡ Προῖξ τῆς Χρυσάνθης*, *Ἡ Φλυτζαντιοῦ*

Εὐρίσκονται ἐν τῷ Τυπογραφείῳ μου, — Πέραν, ὁδὸς Σόφιαλη, 10 — πρὸς 10 γρ. ἕκαστον, εἰς δὲ τοὺς πελάτας τὸ παρὸν δωρεάν.

Δὲν μ'ἀρέσουν τὰ κινὰ καὶ οἱ δὲ ἀκουστοχιθὰς
κι' ἔς τὰς παρὸν οἱ σοφοὶ μας γι' ἀληθεῖς παρονοχιθὰς

Εἰς μάτην προσεπάθησα
Υπὲρ ἐμοῦ ὁ τάλας!
Τετράστιχα δὲν σ' ἔγραφα
Ὑμνους μὲ λίγο ἄλας;
Χρηματικῶς δὲν δύναμαι
Ἴσως νὰ εὐτυχῆσω
Ἄν δι' αὐτοῦ ζητήσω.

Ἄν μὲ ποιήσι θελήσῃς
Νὰ ζητήσῃς συμβουλὴ
Δώρησέ μου τὴν καρδιά σου
Ροδαλῆ μου παχουλή,
Ὅταν ὅμως δὲν θελήσῃς
Νὰ προσφέρῃς τὴν καρδιά
Ἴσως νὰ μετανοήσῃς
Κι' ἂν σὲ πάρω μυρωδιά
Ἡττημένη θάσαι Νίκη.

Μὲ σὲ θέλω νὰ ζήσω
Ἄν θὲς νὰ εὐτυχησοί.
Ρωτῶ δὲ τὴν καρδιά σου
Ἴσως ἢ ἐμοσφιά σου
Καὶ ἢ γλυκειά σ' ἀγκάλῃ
Ἄδικῶς δὲν συμβάλλει.

Χρειάζομαι πολὺ μυαλὸ
Ρωμαντικὰ νὰ γράφῃ
Ἡδυπαθῆ μὰ ποιήσι
Σὰν εἰδικοί ζωγράφοι
Τὸ πάθος ὅτε ζωγραφοῦν
Ὅπως τὸ θέλουν ἢ ζητοῦν
Στὸν πόθο τους ἐπίσης

Μὰ γὰρ δὲν θὰ μπορέσω
Ἄν ἴσως δοκιμάσω
Ἰδίως ὅταν παύσω
Δι' ὅλους νὰ χαράσω
Ἡμιτελεῖς τοὺς μερικοὺς
Στίχους λιγάκι κωμικοὺς

καὶ μεθ' ὑπολήψεως
πρὶν μὲ στειλοῦν μερικοὶ, κένταυροι συλλήψεως

Πρὸς τὴν ἀναγνώστην

Εἶν' ἀπόδειξις χαρᾶς
ὅταν, φίλε, θὰ γελάσης
σάν διαβάσης κωμικὰ
καὶ μ' αὐτὰ διασκεδάσης.

Εἶνε εἶδος γιατροῦ
ποῦ καθόλου δὲν πικροῖζει
καὶ αἰσθάνεσαι τῶντι
πόσον νὰ σ' ἀνακουφίζη.

Πάρτο, διάβαστο καὶ γέλα
τὴν ζωὴν σου νὰ φαιδρύνῃς
κάθε σκέψιν πικροχόλον
νὰ μπορῆς ν' ἀπομακρύνῃς.

Γιὰ νὰ διώχνῃς τὸ γιατρὸ
ποῦ φοβᾶσαι μὴ σὲ γδάσῃ
καὶ τὰ λίγα τὰ λεπτά σου
θῆς δὲ θῆς νὰ σὲ τὰ πάρῃ.

Νὰ σκοτώσῃς καὶ τὴν ὥρα
ὅταν θᾶσαι στὸ χουζούρι
καὶ τὴν ὄρεξι σ' ἀνοίξῃ
καὶ στὸ σκέτο τὸ μπουζούρι.

Εἶνε γιατρικὸ τὸ γέλοιο
οἱ γιατροὶ σὲ τὸ συστήνουν
πάρτο, δῶσε δέκα γρόσια
μὴ τὰ ἄλλα ποῦ σὲ γδύνουν.

Κι' ἔτσι διώχνῃς καὶ τὴν κρίσι
ποῦ μᾶς ἔγεινε τσιμοῦρι
καὶ τὴν γρίππῃ ποῦ μᾶς λέει
νὰ περνοῦμε μὲ φλαμοῦρι.